

Sygn. akt VII AGa 825/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VII Gospodarczy i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA Ewa Zalewska (spr.)

Sędziowie: SA Anna Rachocka

SA Dorota Wybraniec

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 7 sierpnia 2019 roku, sygn. akt XVII AmE 336/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

1. w punkcie pierwszym oddala odwołanie w całości;

2. w punkcie drugim zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Anna Rachocka Ewa Zalewska Dorota Wybraniec

Sygn. akt VII AGa 825/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 8 czerwca 2018 r., Nr (...) (...) (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, 650, 685 i 755), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) w związku z art. 30 ust.

1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 13 maja 2017 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J., kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r., orzekł w punkcie pierwszym, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. (NIP: (...)) w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w J. przy ul. (...), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11 d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3 a tej ustawy. Za działanie wymienione w punkcie pierwszym, wymierzył (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J., karę pieniężną w kwocie 1837 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w J. złożyła odwołanie. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. brak kompetencji do wydania przez Prezesa URE decyzji nieodnoszącej się do przedsiębiorstwa przesyłowego, tj. zarzut naruszenia art. 23 ust. 1 ustawy,
2. brak podstaw do wydania decyzji przez Prezesa URE w sprawie naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w sytuacji, gdy ograniczenia te nie wynikały z przepisów powszechnie obowiązujących, tj. zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11 d ust. 3 ustawy,
3. zastosowanie w sprawie niedopuszczalnej w postępowaniu karnym wykładni rozszerzającej poprzez zastosowanie kary pieniężnej do sytuacji ograniczenia usług przesyłania poprzez zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 3a do art. 11c ust. 2 ustawy, co nie wynika z jej przepisów,
4. oparcie decyzji i orzekania na dokumentach niespełniających warunku dokumentu, co stanowi naruszenie art. 76 kodeksu postępowania administracyjnego, jak i art. 245 k.p.c.,
5. brak powszechnego rozważenia materiału dowodowego, co spowodowało nieuprawnione przyjęcie, że w sprawie zachodzą okoliczności zarówno naruszenia obowiązków ograniczenia w poborze energii, jak i ustalenia znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Jednocześnie, wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o:
2. zmianę wydanej decyzji w całości i orzeczenie, iż Spółka nie naruszyła obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, co powoduje iż nie podlega karze,
3. zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Powód kwestionował naruszenie przez niego obowiązku wynikającego z przepisów, wskazał jednocześnie na brak podstaw do nałożenia kary pieniężnej. Dodał, że wydruk na podstawie informacji od (...) nie spełnia warunku dokumentu, ponadto, nie sposób na jego podstawie wykazać, że spółka dopuściła się naruszenia stosowania się do ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Zdaniem spółki, Prezes URE nie ma kompetencji do wydawania decyzji w stosunku do Spółki. Podkreślił, że nieudowodnione naruszenia wystąpiły w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r., czyli przed wejściem w życie ograniczeń wynikających z Rozporządzenia, ponadto, naruszenia odnoszą się wyłącznie do ograniczeń stosowanych przez operatora systemu przesyłowego. Spółka wskazała na brak podstaw do stosowania sankcji karnych.

W związku z powyższym, pozwany złożył odpowiedź na odwołanie, wnosząc o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko przedstawione w treści zaskarżonej decyzji. Podkreślił jednocześnie, że komunikat o obowiązujących stopniach zasilania został ogłoszony o godzinie 7:55 w dniu 10 sierpnia 2015 r. w (...) (...) oraz na stronie internetowej (...). Prezes podkreślił, że celem ograniczeń jest zabezpieczenie systemu elektroenergetycznego przed przerwami w dostawach energii elektrycznej na terenie kraju. Pozwany nie zgodził się z twierdzeniem strony powodowej, że charakter naruszenia pozwala uznać je za naruszenie o charakterze znikomym. Zdaniem pozwanego zarzut dotyczący braku podstawy prawnej nałożonej kary jest chybiony.

Wyrokiem z dnia 07 sierpnia 2019 roku Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. uchylił zaskarżoną decyzję;
2. zasądził od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. kwotę 820, 00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dostawa energii elektrycznej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J., do obiektu zlokalizowanego w J., przy ul. (...) była realizowana w oparciu o Umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji Nr (...), zawartą w dniu 27 lipca 2009 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Moc umowna dla obiektu odbiorcy w momencie sporządzania planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu energii elektrycznej na okres od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r, przesłanego pismem z dnia 31 lipca 2014 roku wynosiła 450 kW, natomiast moc bezpieczna 70 kW.

W dniu 14 października 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. („Klient”) oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. („Sprzedawca”) zawarły aneks Nr (...) do umowy z dnia 27 lipca 2009 r. Nr (...). Strony ustaliły moc umowną: 500 kW.

Pismem z dnia 30 lipca 2015 roku (...) S.A. przesłał (...) Spółce z o.o. z siedzibą w J. plan wprowadzania ograniczeń w poborze energii elektrycznej obowiązujący w okresie od dnia 1 września 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku.

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16 d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11 e ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11 c ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister Energii) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00.

Na wezwanie Prezesa URE (...) S.A. z siedzibą w K. (dalej: (...)), do którego sieci (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. (dalej: (...)) był w sierpniu 2015 r. przyłączony, przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej

w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego pod adresem: ul. (...) w J. (dalej „obiekt Odbiorcy”). Z informacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynika, że Odbiorca w dniach 10, 11, sierpnia 2015 roku przekroczył wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania, według planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wartości poboru mocy – tj. dotyczących mocy umownej i bezpiecznej wynoszących: moc umowna 0,450 MW, moc bezpieczna: 0,050 MW, w odniesieniu do przedmiotowego obiektu, w poszczególnych dniach w następujący sposób:

1. 10 sierpnia 2015 r. łącznie 0,4910 (MW w godzinie);
2. 11 sierpnia 2015 r. łącznie 0,1214 (MW w godzinie);

Łączna wartość przekroczenia wyniosła 0,6124 MW w godzinie.

Pismem z dnia 13 maja 2017 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Pismem z dnia 30 maja 2017 r, Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje wyjaśnienie wraz z dokumentami, do których nadesłania wzywano. W piśmie Odbiorca wskazał na brak podstaw do prowadzenia postępowania w sprawie i wniósł o umorzenie postępowania administracyjnego, jako bezprzedmiotowego. Zakwestionował również poprawność informacji przedłożonych przez (...) S.A. Odbiorca wskazał, że z danych jakimi dysponuje spółka nie wynikało jakiegokolwiek przekroczenie dopuszczalnego poboru energii. W szczególności spółka wskazała, iż moc umowna w (...) wynosiła wówczas 500 kW. W wydziale tym brak było możliwości wcześniejszego wyłączenia suszarni drewna, z uwagi na straty w surowcu, w konsekwencji jego brak spowodowałby na kilka tygodni zatrzymanie produkcji. Spółka podniosła również, że mimo podniesienia od dnia 14 października 2014 roku mocy umownej do 500 kW, nie została przez (...) podniesiona moc minimalna, mająca wpływ również na plan ograniczeń. Korekta w tym zakresie nastąpiła dopiero od 1 września 2015 roku. Odbiorca wskazał, że gdyby, łącznie z mocą umowną zmieniona została moc minimalna, to wówczas przekroczenia nie wystąpiłyby lub miałyby znaczenie marginalne.

Na wezwanie Prezesa URE, przy piśmie z dnia 8 maja 2018 roku odbiorca złożył rachunek zysków i strat za 2017 rok.

Pismem z dnia 14 maja 2018 r. zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego.

Odbiorca w 2017 roku osiągnął przychód 169.839.034,83 zł.

W dniu 8 czerwca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) (...) (...).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powołując się na treść art. 11 ust. 1, art. 11 c ust. 2 pkt 2, art. 11 d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, Sąd Okręgowy wskazał, iż okoliczność, że doprecyzowanie okresu na jaki OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia zostało zawarte: w treści art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, nie oznacza, iż nie zostały one wprowadzone na

podstawie art. 11 d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. W ocenie Sądu Okręgowego, treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP w okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy okres, czemu służy art. 11 c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwia skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwe zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, iż OSP posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11 d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, zgodnie z treścią art. 11 c ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku zgodnie informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne. OSP mogło bowiem wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiła uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy za nieuzasadnione uznał wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2, powoduje zwolnienie z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż bezsporna była okoliczność, iż powód nie należy do kręgu podmiotów, które w myśl § 6 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz.U. z 2007r., Nr 133, poz. 924), podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami.

Powołując się na treść art. 56 ust. 3 a ustawy - Prawo energetyczne, Sąd Okręgowy wskazał, iż wynika z niego, iż zastosowanie względem powoda sankcji zależy od wypełnienia przez niego dyspozycji z cytowanego wyżej przepisu, w postaci niestosowania się do ograniczeń w poborze energii, zaś ustaleniu powyższego, służy „plan ograniczeń”, o którym mowa w treści § 8 wskazanego wyżej rozporządzenia.

W związku z powyższym, powołując się na treść § 8 ust. 1 oraz § 9 wskazanego Rozporządzenia, Sąd Okręgowy wskazał, iż wynika z nich przede wszystkim to, że za opracowanie planu ograniczeń jak i jego aktualizację, odpowiedzialny jest operator oraz przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło. Plany ograniczeń i ich aktualizacje podlegają uzgodnieniu z Prezesem URE i właściwym operatorem. W ocenie Sądu Okręgowego, wypływa z tego taki wniosek, iż o ile możliwa i wskazana była współpraca z odbiorcą energii, czyli powodem na etapie opracowania planu ograniczeń, to podmiotem odpowiedzialnym za jego opracowanie oraz aktualizację był operator, a następnie wraz z nim również pozwany Prezes URE był odpowiedzialny za uzgodnienie planu i aktualizacji. Sąd Okręgowy podkreślił, iż bezsporna w sprawie była okoliczność, że w czasie wprowadzonych ograniczeń, powoda wiązała umowa o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej o nowej wartości mocy umownej - zmieniona aneksem z dnia 14 października 2014 roku, obowiązującym od dnia 1 listopada roku, tj. moc umowna dla obiektu odbiorcy została zwiększona do poziomu 500 kW. Pomimo zawarcia powyższego aneksu, operator nie opracował aktualizacji dotychczasowego planu ograniczeń. (...) S.A. potwierdził, że w dniach od 10 do 31 sierpnia roku moc umowna dla obiektu powoda wynosiła wówczas 500 kW, natomiast moc bezpieczna 70 kW. (...) zaznaczył jednak, że „Aneks Nr (...) do umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenie usług dystrybucji (...) został zawarty poprzez strony umowy, tj. (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. w dniu 14 października 2014 roku, a więc już po wysłaniu przez (...) do odbiorcy pisma z planem wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej na okres od dnia 1 września 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 r.” W treści planu ograniczeń, który według (...) obowiązywał powoda w czasie przedmiotowych ograniczeń (k. 24 akt adm.) wskazano, że: „plan ograniczeń oparty jest na zapisach w umowie dotyczących mocy umownej i mocy bezpiecznej, które wynoszą: moc umowna: 0,450 MW, moc bezpieczna: 0,050 MW”. W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku plan

ograniczeń pochodzący z dnia 31 lipca 2014 roku zawierał wartości niezgodne z umową w zakresie mocy umownej: 500 kW, jako obowiązującej od dnia 1 listopada 2014 roku oraz mocy bezpiecznej: 70 kW, obowiązującej od dnia zawarcia umowy z dnia 27 lipca 2009 roku, a zatem wbrew treści § 9 rozporządzenia. Powyższe jest, w ocenie Sądu Okręgowego, o tyle istotne, że w myśl cytowanego wyżej § 9 rozporządzenia, wielkości planowanych ograniczeń zawarte w planach ograniczeń określa się z uwzględnieniem wysokości mocy umownej określonej w umowie, przy 11 stopniu zasilania, zwłaszcza, iż stopnie zasilania od 12 do 19 (które według zbiorczego zestawienia były wprowadzone w dniach 10, 11, sierpnia 2015 roku) powinny zapewniać równomierne obniżanie mocy elektrycznej pobieranej przez odbiorcę, jak również wartość minimalnej mocy umownej przy 20 stopniu zasilania. Z tego względu, Sąd Okręgowy uznał, iż plan ograniczeń z dnia 31 lipca 2014 roku, nie mógł być przyjęty za podstawę ustaleń w przedmiocie przekroczenia poboru energii przez powoda w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku, gdyż był niezgodny z treścią § 9 rozporządzenia, albowiem zawierał wartości niewskazane w umowie obowiązującej od 27 lipca 2009 roku, zmienionej aneksem obowiązującym od dnia 1 listopada 2014 roku. Z tego też względu, w ocenie Sądu Okręgowego, niewystarczające było, wskazanie w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, że mając na uwadze, iż 11 stopień zasilania wprowadzony był na okresy istotnie mniejszego ryzyka, „dla ewentualnego przekroczenia w 11 stopniu zasilania (i wartości ewentualnej kary) Prezes URE przyjął wartość mocy umownej z aneksu do umowy (obowiązującego w okresie 10-31 sierpnia 2015 r.) zawierającego wyższą wartość niż w planie ograniczeń”, gdyż w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku wprowadzone były różne stopnie ograniczeń: 20 i 19 w dniu 10 sierpnia 2015 roku; 11,19,17 i 15 w dniu 11 sierpnia 2015 roku.

Sąd Okręgowy uznał, iż z powyższego wynika, iż plan ograniczeń z dnia 31 lipca 2014 roku, nie mógł być przyjęty za podstawę ustaleń w przedmiocie ewentualnego przekroczenia przez powoda ograniczeń w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku. Za powyższym, w jego ocenie, przemawia również okoliczność, iż zgodnie z treścią aneksu do umowy z dnia 27 lipca 2009 roku podwyższono (a nie obniżono) wartość mocy umownej na rzecz powoda, jak również, jak wynika z treści § 4 pkt 8 umowy i pisma (...), obowiązywała wówczas wyższa moc bezpieczna, niż wskazano w planie ograniczeń z dnia 31 lipca 2014 roku, który zastosowano względem powoda celem ustalenia przedmiotowych przekroczeń. Tym samym, Sąd Okręgowy uznał, iż nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie pozwanego, że skoro nie dokonano aktualizacji planu ograniczeń, powód zobowiązany był dostosować się planu z dnia 31 lipca 2014 roku. Sąd Okręgowy wskazał także na okoliczność, że wskazywanie wartości minimalnej mocy bezpiecznej, obowiązującej przy 20 stopniu zasilania, determinowane jest treścią § 3 ust. 4 rozporządzenia, tj. nie może powodować w szczególności zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz uszkodzenia lub zniszczenia obiektów technologicznych, która to okoliczność ma szczególne znaczenie uwzględniając wskazany w odwołaniu przedmiot działalności powoda związanej z produkcją mebli, tj. z uwzględnieniem zachowania odpowiednich procesów, w szczególności wskazywanego przez powoda procesu suszenia drewna.

Plan ograniczeń, w ocenie Sądu Okręgowego, w przypadku wprowadzonych ograniczeń, w odniesieniu do obiektu powoda - zakładu produkcyjnego, powinien zatem służyć możliwości dostosowania się do tych ograniczeń, bez powodowania zagrożeń o których mowa w treści § 3 ust. 4 rozporządzenia.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy uznał, iż nieuprawnione było zatem twierdzenie pozwanego, iż pomimo zwiększenia wartości umownych, w tym obowiązywania powoda w czasie ograniczeń wyższej wartości minimalnej mocy bezpiecznej, powód zobowiązany był do dostosowania się do planu ograniczeń opracowanego według poprzedniej wartości dotyczącej mocy umownej i innej minimalnej mocy bezpiecznej, z uwagi na treści wspomnianego § 3 ust. 4 rozporządzenia. W tym względzie, Sąd Okręgowy ponownie podkreślił, iż za opracowanie planu ograniczeń i jego aktualizację wobec nowych wartości wskazanych w umowie, odpowiedzialny był operator w uzgodnieniu z pozwany, a nie powód. W nawiązaniu do powyższego, Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie należy pomijać okoliczności, że z uwagi na rozpoczęcie okresu obowiązywania nowej treści umowy, tj. od dnia 1 listopada 2014 roku, możliwe było opracowanie aktualizacji planu ograniczeń, z uwagi na 30 dniowy termin zapoznania odbiorcy z nowym planem ograniczeń, o którym mowa w treści § 11 rozporządzenia.

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, iż pozwany niezasadnie przyjął, że powód nie dostosował się do ograniczeń w dniach 10,11 sierpnia 2015 roku. W konsekwencji, brak było, w jego ocenie, podstaw do nałożenia na

powoda kary pieniężnej, wskazanej w pkt 2 decyzji, za czym przemawiała również okoliczność, iż pozwany dokonał wymiaru kary ustalonej wprost proporcjonalnie do wartości ustalonego przez pozwanego przekroczenia.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił zaskarżoną decyzję.

O kosztach procesu, Sąd Okręgowy orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie powoda złożyły się: oplata od odwołania w wysokości 100,00 zł, oraz koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając je w całości oraz zarzucając mu naruszenie:

1) art. 233 §1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez uznanie, że plan ograniczeń obowiązujący powoda nie mógł być przyjęty za podstawę ustaleń w przedmiocie przekroczenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej w dniach 10, 11 sierpnia 2015 r.;

2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924) (dalej: „rozporządzenia”) poprzez uznanie, że na etapie opracowania planu ograniczeń podmiotem odpowiedzialnym za tworzenie planu ograniczeń był operator, a następnie wraz z nim, również pozwany był odpowiedzialny za uzgodnienie i aktualizację planu ograniczeń, podczas gdy zgodnie z treścią § 8 rozporządzenia to na powodzie spoczywa obowiązek aktywnego działania przy sporządzaniu ww. planu;

3) art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a i art. 14 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez jego niezastosowanie, mimo tego, że Sąd przesądził, iż powód swym zachowaniem wypełnił hipotezę normy sankcjonowanej z art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, a więc nie dostosował do ograniczeń w poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez OSP.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania powoda;
- 2) zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu poprzez zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o:

1. jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz
2. zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy bezspornym było, iż w dniu 27 lipca 2009 r. Z. S. z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J., zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji Nr (...) o dostawę energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego w J. przy ul. (...), na podstawie której moc umowna dla obiektu odbiorcy, wynosiła 450 kW, natomiast moc bezpieczna 70 kW. W dniu 31 lipca 2014 roku przesłano do powoda plan wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu energii elektrycznej na okres od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r, na mocy którego w odniesieniu do przedmiotowego obiektu ustalono: moc umowną na 0,450 MW oraz moc bezpieczną: 0,050 MW. W dniu 14 października 2014 r. powód oraz

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zawarły aneks Nr (...) do umowy z dnia 27 lipca 2009 r. Nr (...), w którym strony ustaliły moc umowną: 500 kW. Z kolei, z informacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynika, że Odbiorca w dniach 10, 11, sierpnia 2015 roku przekroczył wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania, według planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wartości poboru mocy – tj. dotyczących mocy umownej i bezpiecznej wynoszących: moc umowna 0,450 MW, moc bezpieczna: 0,050 MW, w odniesieniu do przedmiotowego obiektu, w poszczególnych dniach w następujący sposób: 10 sierpnia 2015 r. łącznie 0,4910 (MW w godzinie), 11 sierpnia 2015 r. łącznie 0,1214 (MW w godzinie), a łączna wartość przekroczenia wyniosła 0,6124 MW w godzinie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i prawne Sądu Okręgowego i uznaje je za swoje, wyłącznie w zakresie w jakim Sąd ten uznał za nieuzasadnione wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 powoduje zwolnienie z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż uprawnienia przewidziane w przepisie art. 11 d ust. 3 PE stanowią rozwinięcie uprawnień OSP wskazanych w art. 11c ust. 2 PE, a art. 56 ust. 3a Pe uprawnia do nałożenia kary również na podstawie art. 11 c ust. 2 pkt 2 Pe, bowiem przepisy art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11, 11 c ust. 3, 11 d ust. 3 oraz w zw. z art. 11 c ust. 2 pkt 2 Pe należy odczytywać łącznie, gdyż dopiero łącznie pozwalają one odkodować normę w nich zawartą.

Wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego, analiza w/w stanu faktycznego sprawy oraz przepisów Rozporządzenia nie pozwalają jednak na uznanie, iż: plan ograniczeń z dnia 31 lipca 2014 roku, nie mógł być przyjęty za podstawę ustaleń w przedmiocie ewentualnego przekroczenia przez powoda ograniczeń w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku; ze względu na termin rozpoczęcia okresu obowiązywania nowej treści umowy, tj. od dnia 1 listopada 2014 roku, możliwe było opracowanie aktualizacji planu ograniczeń (z uwagi na 30 dniowy termin zapoznania odbiorcy z nowym planem ograniczeń, o którym mowa w treści § 11 rozporządzenia) oraz, że powód nie był obowiązany dostosować się do planu z dnia 31 lipca 2014 roku ze względu na to, iż nie dokonano jego aktualizacji.

W myśl § 8 Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, zwane „planami ograniczeń”, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 p.e. Plany ograniczeń dla energii elektrycznej określają wielkości maksymalnego poboru tej energii dla poszczególnych odbiorców i stopni zasilania. Plany te podlegają corocznej aktualizacji w terminie do dnia 31 sierpnia. Plany ograniczeń i ich coroczne aktualizacje podlegają uzgodnieniu z:

- 1) Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemu przesyłowego elektroenergetycznego;
- 2) właściwym operatorem systemu przesyłowego elektroenergetycznego - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych lub operatorów elektroenergetycznych systemów połączonych.

Operatorzy systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych, operatorzy systemów połączonych elektroenergetycznych i odbiorcy przyłączeni do sieci przesyłowej elektroenergetycznej, na wniosek operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, przekazują dane dotyczące mocy umownej, określonej w umowach z odbiorcami przyłączonymi do sieci przesyłowej elektroenergetycznej lub sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej oraz inne niezbędne dane służące do opracowania planów ograniczeń, w szczególności dane dotyczące: skutków wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i przewidywanej liczby odbiorców, których ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dotyczą.

W § 9 Rozporządzenia zostało wskazane, że wielkości planowanych ograniczeń w poborze energii elektrycznej, ujęte w planach ograniczeń, określa się w stopniach zasilania od 11 do 20, przy czym:

- 1) 11 stopień zasilania określa, że odbiorca może pobierać moc do wysokości mocy umownej określonej w umowach sprzedaży energii;
- 2) stopnie zasilania od 12 do 19 powinny zapewniać równomierne obniżanie mocy elektrycznej pobieranej przez odbiorcę;
- 3) 20 stopień zasilania określa, że odbiorca może pobierać moc do wysokości ustalonego minimum, niepowodującego zagrożeń i zakłóceń, o których mowa w § 3 ust. 4 Rozporządzenia (moc minimalna lub moc bezpieczna).

Co prawda, ani przepisy Prawa energetycznego, ani Rozporządzenie nie określają z jakim wyprzedzeniem w stosunku do wystąpienia zdarzeń mogących powodować zagrożenie bezpieczeństwa energetycznego lub dostaw energii albo bezpieczeństwa osób, mają być podawane przez uprawnione organy informacje o wprowadzeniu ograniczeń, a zatem nie można wykluczyć, że wprowadzenie ograniczeń z uwagi na okoliczności danego zagrożenia bezpieczeństwa energetycznego nastąpi w trybie nagłym, jak miało to miejsce w analizowanym przypadku. Aby zatem odbiorca mógł dostosować się do ograniczeń, kluczowe pozostaje by znał uprzednio poziomy wynikające z opracowanego dla niego przez operatora planu. Jedynie wtedy może on bowiem z odpowiednim wyprzedzeniem wypracować odpowiednie procedury oraz zorganizowany plan działania, który pozwoliłby mu w sposób uwzględniający minimalizację szkód, zastosować się do wprowadzonych ograniczeń poboru energii.

W rozpoznawanej sprawie powód jako odbiorca niewątpliwie został powiadomiony przez operatora o obowiązującym go planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, który określał dopuszczalne dla niego wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania w przedmiotowym okresie z odpowiednim wyprzedzeniem, bowiem pismem nadanym w dniu 31 lipca 2014 r. (okoliczność bezsporna). Zatem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, niezależnie od tego, czy plan ograniczeń pochodzący z dnia 31 lipca 2014 roku zawierał wartości niezgodne z umową w zakresie mocy umownej: 500 kW, jako obowiązującej od dnia 1 listopada 2014 roku oraz mocy bezpiecznej: 70 kW, obowiązującej od dnia zawarcia umowy z dnia 27 lipca 2009 roku, można było wymagać od powoda, aby w tym samym momencie zorganizował całą działalność przedsiębiorstwa w sposób pozwalający niezwłocznie dostosować się do wydanych przez właściwe podmioty komunikatów o obowiązujący stopniu zasilania, a w dalszej kolejności postawić mu zarzutu nieprawidłowego, zawinionego prowadzenia własnych spraw, skutkującego naruszeniem bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, w przypadku braku osiągnięcia wymaganych poziomów.

Należy bowiem zauważyć, iż skoro powód podpada pod normę administracyjną związaną z penalizacją dokonanego czynu niedostosowania się do ograniczeń w badanym okresie i nie jest podmiotem z § 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła – a przekroczenie jak ustalił Sąd Apelacyjny nastąpiło – to nałożona kara w zakresie minimalnym przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest w pełni zasadna. Niedostosowanie się zaś do ograniczeń i niezmnieszenie poboru energii do poziomu przewidzianego w planie ograniczeń nie może znajdować usprawiedliwienia w szczególnym sposobie wykorzystywania energii elektrycznej, z uwagi choćby na organizację pracy, jak podnoszono, gdyż te argumenty powinny być podnoszone na etapie wprowadzania planów ograniczeń.

Niezależnie od powyższego, zauważenia wymaga, iż powołana powyżej regulacja § 8 Rozporządzenia jasno wskazuje, że plany ograniczeń podlegają obowiązkowej aktualizacji raz do roku do 31 sierpnia, a tym samym obowiązują przez okres roku od 1 września aż do kolejnej aktualizacji. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w tym czasie nie mogą być już ponownie aktualizowane, nawet pomimo zmiany samej umowy sprzedaży energii, zmiany mocy umownej czy też bezpiecznej. Jednocześnie, oczywistym jest, że tylko w okresie ich obowiązywania odbiorca musi się do nich dostosować, zaś konieczność corocznej aktualizacji nie pozwala przyjąć, aby raz uzgodniony plan ograniczeń podlegał automatycznemu przedłużeniu na kolejny okres.

Powyższe, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy oznacza, iż powód obowiązany był do stosowania się do planu ograniczeń z dnia 31 lipca 2014 roku, mimo następczego zawarcia w dniu 14 października 2014 r. z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. aneksu Nr (...) do umowy z dnia 27 lipca 2009 r. Nr (...), w którym strony ustaliły moc umowną: 500 kW, a (...) nie miał jakiegokolwiek obowiązku jego aktualizacji. Postanowienia w/w aneksu mogły zostać uwzględnione dopiero w kolejnym planie wprowadzania ograniczeń w poborze energii elektrycznej obowiązującym w okresie od dnia 1 września 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku, zawartym w piśmie z dnia 30 lipca 2015 roku i przesłanym powodowi przez (...) S.A.

Zatem, skoro w analizowanym przypadku wartość przekroczenia przez odbiorcę dopuszczalnego poboru mocy (MW w godzinie) wyniosła: łącznie 2,194620 MW w godzinie, 0,6124 MW w godzinie, to zarzut zawinięcia polegającego na nieprawidłowym prowadzeniu własnych spraw, prowadzący do naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa w wyniku niedostosowania we wskazanych dniach poboru mocy do nałożonych ograniczeń, uznać należy za całkowicie uzasadniony. Kwestia opracowania ram, procedur oraz zorganizowanego planu działania, w oparciu o który przedsiębiorca mógłby w sposób uwzględniający minimalizację szkód zastosować się do ograniczeń poboru energii leży w gestii samego odbiorcy, korzystającego z poboru energii. Podobnie wewnętrzną sprawą powodowej spółki jest także zorganizowanie działalności w obiekcie, aby móc na czas reagować na wydane przez właściwe podmioty komunikaty o obowiązującym stopniu zasilania. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że strona powodowa nie wykazała tego, że nie było faktycznie możliwości takiego zorganizowania działalności w obiekcie, aby do spornych przekroczeń zużycia energii nie doszło lub doszło w mniejszym zakresie. Twierdzenia strony w procesie nie mogą bowiem zastąpić dowodów. Sąd Apelacyjny uznaje również za właściwy, przyjęty przez Prezesa URE, znany Sądowi odwoławczemu w składzie obecnym, z wielu innych spraw o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązku stosowania się do ograniczeń w poborze mocy, jednolity dla wszystkich odbiorców, którzy nie dostosowali się do tych ograniczeń wprowadzonych w sierpniu 2015 r., sposób ustalania podstawowej wysokości kary administracyjnej, który odnosi się do wielkości przekroczenia poboru mocy przez przedsiębiorcę i najwyższej ceny 1 MWh energii elektrycznej na rynku bilansującym (odnotowanej 7 stycznia 2016 r.), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r., tj. 1.500,00 zł.

Przyjęcie tej ceny, jako najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej, znajduje uzasadnienie w fakcie, że tak ustalona wartość kary ma być dla przedsiębiorcy sankcją odczuwalną, a nie symboliczną. Prawidłowo uwzględniono, że powód zastosował się do ograniczeń w części czasu trwania ograniczeń i zawęził podstawę wymierzenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie się do nich przez powoda i tylko w takim stopniu, w jakim niedostosowanie miało miejsce. Celem zapewnienia karze należytej dolegliwości zasadne było natomiast ustalenie kwoty kary pieniężnej wyliczając ją jako iloczyn kwoty 3.000,00 zł wynikającej z podwojenia ceny 1 MWh energii elektrycznej i łącznego przekroczenia poboru mocy w poszczególnych godzinach. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego, wysokość nałożonej kary pozostaje we właściwej proporcji do przychodu uzyskanego przez powoda w poprzednim roku podatkowym.

Poczynione powyżej rozważania skutkowały zmianą wyroku Sądu pierwszej instancji w całości, o czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt I sentencji, co miało wpływ również na zmianę pkt 2 zaskarżonego wyroku w przedmiocie kosztów postępowania za pierwszą instancję i orzeczenia zgodnie z wynikiem przedmiotu sporu, w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., przyjmując, że od powoda, jako strony przegrywającej proces, pozwanemu należy się zwrot poniesionych kosztów obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) na kwotę 720 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zaś w pkt III sentencji na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., uwzględniając koszty zastępstwa procesowego w wysokości 540 złotych, ustalone na mocy § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Anna Rachocka Ewa Zalewska Dorota Wybraniec